

Είναι ένας από τους αγαπημένους μου. Και ο πρώτος για τον οποίο έγραψα στο μπλογκ. Ήθελα, βλέπετε, να μιλήσω για τα βιβλία του, για την αλησμόνητη εκείνη στιγμή που το μάτι μου έπεσε, μες στο παιδικό τμήμα της Πολιτείας, στον Καλόκαρδο λύκο. Θυμάμαι το ακριβές ράφι, την ακριβή ώρα της ημέρας, πάνω απ' όλα το κύμα ενθουσιασμού που με κατέλαβε όταν ξεφύλλισα το βιβλίο. Έρωτας με την πρώτη ματιά. Κάπως έτσι ένιωσα και με το The Great Paper Carper ενάμιση χρόνο αργότερα, αλλά, τι να τα λέμε, η πρώτη αγάπη είναι αυτή που τελικά σε καθορίζει.

Περί έρωτος ο λόγος και στο βιβλίο του Geoffroy de Pennart που θα παρουσιάσω σήμερα, ένα βιβλίο που εκδόθηκε στην Ελλάδα το 2012 και που μας ταξιδεύει στα χρόνια των πριγκιπισσών, των δράκων και των ιπποτών μιλώντας μας για έναν έρωτα αγνό και ποιητικό που κατανικάει κάθε εμπόδιο. Φυσικά, όπως πάντα, ο συγγραφέας αφορμάται από το γόνιμο έδαφος της παράδοσης, την οποία βεβαίως μας σερβίρει αρκούντως πειραγμένη! Έχουμε λοιπόν και λέμε: Μια πριγκίπισσα που εργάζεται ως δασκάλα και διαθέτει κάμπωση ευφυΐα, καπατσοσύνη και δυναμισμό. Ένας δράκος ελαφρώς μπουνταλάς, προστάτης και υπηρέτης της πριγκίπισσας. Κι ένας ιππότης παράτολμος μεν και γενναίος, αλλά και αφελής, επιπόλαιος και κοκορόμυαλος.

Το στόρι: Ο παράτολμος ιππότης μας, ονόματι Ιούλιος, βλέπει από μακριά το γερο-δράκο Αργύρη σκυμμένο στο παράθυρο του σχολείου όπου διδάσκει η πριγκίπισσα και παρεξηγεί τις προθέσεις του. Του ορμάει, τον χτυπάει – μάλλον ελαφρά–, κι όταν αντιλαμβάνεται το λάθος του, σπεύδει να βρει ένα θεραπευτικό βότανο για να γιατρέψει τις πληγές του τραυματία, με τις ευλογίες του γερο-δράκου, που στην πραγματικότητα διαθέτει τεράστια αποθέματα του περί ου ο λόγος φαρμάκου αλλά θέλει να ξεφορτωθεί με συνοπτικές διαδικασίες το παλικάρι. Ο τρελούτσικος ιππότης αγνοεί όλες τις συμβουλές και προειδοποιήσεις που του δίνει η πριγκίπισσα για τους κινδύνους που θα συναντήσει στο δρόμο του, κάνει του κεφαλιού του, μπλέκει σε μύριες περιπέτειες, αλλά στο τέλος επιστρέφει όχι μονάχα σώος –αν και κομματάκι

τσαλακωμένος—, αλλά και αποφασισμένος να εξομολογηθεί τον έρωτά του στη νεαρά!

Τις περιπέτειες και τις κουτουράδες του Ιούλιου εμείς τις παρακολουθούμε εξ αποστάσεως, παρέα με την πριγκίπισσα και τον Αργύρη. Ταυτόχρονα ακούμε τα σχόλιά τους, που μας δίνουν την ευκαιρία να διαπιστώσουμε τη σταδιακή μεταστροφή τους. Έτσι, η πριγκίπισσα, ενώ στην αρχή αντιμετωπίζει περιφρονητικά τον αφελή ιππότη εκτοξεύοντας δηλητηριώδη σχόλια για την ευφυΐα του, σταδιακά γοητεύεται από τον παράτολμο χαρακτήρα του και από τα κατορθώματά του, συνειδητοποιώντας ταυτόχρονα την απάτη του πονηρού Αργύρη. Ο δράκος, από την άλλη, ενώ αρχικά παριστάνει το θύμα, στην πορεία αποδεικνύεται ότι είναι ο εν δυνάμει θύτης, αφού έχει άνευ λόγου στείλει τον ιππότη να αντιμετωπίσει θανάσιμους κινδύνους με στόχο να τον ξεφορτωθεί – κι εδώ έχω την αίσθηση ότι ο Pennart υπονομεύει ως ένα βαθμό τη δική του συγγραφική πρακτική στο χτίσιμο των χαρακτήρων σε παλιότερα βιβλία του, αφού το αρχικό ξάφνιασμα από το γεγονός ότι ο δράκος είναι άκακος διαδέχεται ένα δεύτερο, με την αποκάλυψη του υποχθόνιου, εκδικητικού χαρακτήρα του.

Εκεί που πραγματικά ο Pennart δίνει ρέστα είναι στην αποτύπωση των περιβόητων κινδύνων που ανταμώνει στο δρόμο του ο ήρωάς του: φαγανόσαυροι, αγριόσκυλα, βατραχαγριάνθρωποι, αραχνοδοντιασμένες, μυρμηγκανθρωποφάγοι, ό,τι παράδοξο πλάσμα βάζει ο νους είναι εκεί έτοιμο να τον κατασπαράξει. Πώς τα βγάζει πέρα ο Ιούλιος; Θα σας γελάσω. Μάλλον από κεκτημένη ιπποτική ταχύτητα, αν και ο συγγραφέας δεν μπαίνει στον κόπο να μας το αναλύσει ιδιαίτερα. Ίσως επειδή τα παραμύθια μάς έχουν τόσες και τόσες φορές εξιστορήσει αναλυτικά τα πολεμικά κατορθώματα των γενναίων ιπποτών ώστε να μην αξίζει να μας προσφέρει κι εδώ ο Pennart μια απ' τα ίδια.

Όπως και να έχει, το Η πριγκίπισσα, ο δράκος κι ο ατρόμητος ιππότης είναι ένα βιβλίο που θέτει εν αμφιβόλω πολλές, υποτίθεται, ακλόνητες αξίες, τουλάχιστον όπως μας έχουν σερβιριστεί διαχρονικά: Το ιπποτικό ιδεώδες, για παράδειγμα, τσαλακώνεται αρκούντως, καθώς ο συγγραφέας θέτει κάποια στιγμή το δίλημμα «ήρωας ή τρελός;». Η άνευ όρων αφοσίωση του γερο-δράκου ως απόρροια γνήσιων συναισθημάτων αποδεικνύεται εντέλει ότι μάλλον εκκινεί από τη διάθεσή του για βόλεμα σε μια κατάσταση την οποία θέλει να διατηρήσει αδιατάρακτη πάση θυσία. Όσο για τον έρωτα, αυτός ναι, μπορεί τελικά να κερδίζει τη μάχη, και μάλιστα διαβαίνοντας το γνώριμο μονοπάτι του ηρωισμού και της αυταπάρνησης, ωστόσο μην ξεχνάμε ότι τουλάχιστον από τη μεριά της πριγκίπισσας δεν είναι έρωτας με την πρώτη ματιά. Άλλωστε στις μορφές των δυο ερωτευμένων έρχονται να προσωποποιηθούν απ' τη μια η παράδοση, με την εμμονή σε συγκεκριμένες αξίες και ιδεώδη, και απ' την άλλη το μοντέρνο, με την έξοδο της γυναίκας από το σπίτι, την έμφαση στις πνευματικές της ικανότητες και την ανάληψη πρωτοβουλιών από μέρος της.

Βέβαια, η αγάπη όλα τα μπορεί – ακόμα και να φέρει κοντά δυο τόσο αλλιώτικους ανθρώπους. Κι έτσι, η δικαιοσύνη, ο έρωτας και το καλό στο τέλος θριαμβεύουν όπως πάντα, αν και αυτό που δίνει τη χαρά στον

αναγνώστη –μικρό ή μεγάλο– είναι το ωραίο όσο και παράδοξο ταξίδι που μας χαρίζει μια γραφή χαριτωμένα υπονομευτική και μια εκφραστική, γεμάτη κωμικά στοιχεία εικονογράφηση. Άλλωστε, μην ξεχνιόμαστε, με βιβλίο του Geoffroy de Pennart έχουμε να κάνουμε...